

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2021. április 15.
(csütörtök)**

Horváth Géza

MINTAPÉLDA

Énekek: 396; 397

Alapige: ApCsel 4,33

Imádkozzunk!

Köszönjük, hogy ezen az estén is előtted csendesedhetünk el és borulhatunk le, örökkévaló Istenünk, aki annyira szeretted ezt a világot, hogy egyszülött Fiadat adtad, akiben lehet hinni, akit lehet követni, akivel együtt lehet élni. Köszönjük neked, hogy adtál olyan időket, amikor útra keltek a te gyermekeid, és hogy megajándékoztad őket felülről való tűzzel, a Lélek ajándékával, erejével és bátorításával. Köszönjük neked, hogy sarlót fogtak eleink is mindig, amikor úgy látták, hogy a tájak már fehérek az aratásra, és elérkezett az aratás ideje.

Köszönjük neked, Urunk, hogy az igéből ma mi is példát meríthetünk, és példát vehetünk. Köszönjük, hogy ezt várod, ezt kéred tőlünk, hogy mi is ilyen hírnökök legyünk. Jézus Krisztus feltámadásának, erejének, életének a hírnökei, akik nemcsak beszélünk, hanem életünkkel is próbáljuk megmutatni azt, hogy kicsoda a feltámadott Úr, és hogyan uralkodik az életünkben.

Kérünk téged, Urunk, hogy ma este is áldj meg bennünket, mindazokat, akik együtt vagyunk így istentiszteleten, akár a fizikai távolság ellenére is. Köszönjük, hogy így is igaz lehet, hogy a hívők közösségének szíve, lelke egy. Hozz bennünket most az egy szív és egy lélek drága ajándékára, hitbeli buzgóságra, odafigyelésre és igehallgatásra! Mindezt kérjük tőled, Jézus Krisztus által.

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét olvasom a Cselekedetek könyve 4. fejezetének a 33. verséből, amely így hangzik: „*És az apostolok nagy erővel tettek bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról; és nagy kegyelem volt mindnyájukon.*”

Kedves testvéreim, a Cselekedetek könyvét olvassuk most a Bibliaolvasó Kalauzunk szerint. Még nem járunk a 4. fejezetnél, de a Cselekedetek könyvről eddig nem volt szó istentiszteleten vagy bibliaórán, és mivel hosszú ideig lesz ez napi olvasmányunk, szeretném, ha megnéznénk, hogy miről is szól ez a könyv, miért olyan fontos ez is a mi számunkra!

Egy nagyon kiemelkedő korszakot ölel fel a Cselekedetek könyvének a történelme. Éppen ezért, egy olyan verset olvastam fel, ami a most olvasott részt, a Cselekedetek könyvét is egészében jellemzi, és azt a kort nagyon meghatározzák, hogy milyen is volt az élet a gyülekezetekben közvetlenül pünkösd után, amikor még nem indultak el a tévtanítások.

Kálvin azzal kezdi a Cselekedetek könyve magyarázatát, hogy „ha a történelem az élet tanítómestere” – a világi írók szerint – „ha ilyen kitűnő dicséretet érdemel a világi történetek elbeszélése, mennyivel inkább méltók a szent történetek a mi figyelmünkre!” Nagyon érdekes Kálvinnak ez a mondata, megjegyzése. Valóban igaz, hogy a történelem érettségi tárgy; évszázadokat, évezredeket ölel fel évszámokkal, háborúkkal, forradalmakkal és sok mindennel együtt. Hát mennyivel inkább kell, hogy vonzzák a mi figyelmünket a bibliai történetek, a szent történetek! A történelem az ember életét külsőleg formálja. A Cselekedetek könyvéből azt látjuk, hogy a szent történetek belsőleg, a lelki embert formálják és erősítik.

Ez az első egyháztörténeti könyv, amely leírja, hogy hogyan jutott el az evangélium Jeruzsálemből az egész világra. Hogyan indult a pogány misszió, és milyen eredményei voltak a hirdetett igének. A világi történetekben mennyire fontosak a felfedezők! Hányszor emlegetik Magellánt, Vasco da Gamát, Kolumbuszt vagy Amerigot, hogy felfedeztek egy új világot, eljutottak az új világba! Most, húsvét után, amikor azt olvassuk, hogy az apostolok nagy erővel tettek bizonyosságot a feltámadásról, akkor vajon tudjuk-e azt, hogy Jézus Krisztus egy ilyen új világot hozott nekünk? Vajon érdekes-e ez annyira, mint Magellán vagy Amerigo Vespucci útja, felfedezése, vagy a nagy szorosok feltalálói, akik a tengeri átjárókat találták meg a történelem folyamán? Vajon érdekes-e az ember számára az, hogy Jézus Krisztus milyen új világot hozott el az ő feltámadásával, és milyen új világba várja és hívja az ő gyermekeit?

Azt mondja itt Lukács, aki a könyvet írta: a második könyvem írom. Tehát, folytatja, amit már leírt az evangéliumban, hogy tudniillik, Jézus Krisztus mit cselekedett. A Cselekedetek könyvében arról ír, hogy Jézus Krisztus most is cselekszik, és a tanítás nem közvetlenül, de az apostolok által mégis tőle származik. Amikor az első könyvet írta Lukács, akkor testileg volt jelen Krisztus, a mennybemenetel után pedig egy új korszak kezdődött, amire a hitvallásunk azt mondja: most már Szentlelkére, istenségére, felségére nézve van jelen Krisztus, és soha nem távozik tőlünk.

A Cselekedetek könyve keletkezésének idején nem lehet úgy odamenni Jézushoz, mint amikor Jairus odament, vagy odament a holdkóros, vagy egy beteg, vagy egy rokon, aki a betegét vitte oda. Nem lehet már leereszteni a tetőn a barátoknak a lepedőben az ő társukat, hogy gyógyítsa meg Jézus. De ha sze-

mélyesen nem is lehet vele találkozni, hit által lehet keresni, lehet vele találkozni, és kérdezni, hogy „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?”

Tehát, az apostolok nagy erővel tettek bizonyosságot Jézus feltámadásáról, és a kegyelem volt velük. Jézus személyes jelenléte nélkül is a Lélek vezeti a népet, vezeti az egyházat, vezeti az övéit. Kálvin ezt írja tovább a Cselekedetek magyarázatában: „Ebben kitűnik Krisztus csodálatos hatalma. Jelentéktelen és vagyontalan emberek által, egyedül az evangélium szavával, az egész világot olyan könnyen meghódította, annak ellenére, hogy a Sátán annyi akadályt gördített elé.” Nagyon érdekes mondat: jelentéktelen és vagyontalan emberek által, egyedül az evangélium szavával, az evangélium erejével. Azt mondja: olyan könnyedén meghódította a világot, pedig a Sátán annyi akadályt gördített ez elé.

Látjuk tehát, hogy az evangélium terjedésének útjában ember nem állhat, azt fel nem tartóztathatja, mert az evangélium előtt nincs semmi gát, amit a kegyelem ne törne át! Az ember rugódozhat esetleg ellene, mint Pál az ösztöke ellen, de nem sokáig. John Stott pedig ezt írja a Cselekedetek könyvéről írt elég vastkos magyarázatában: „A Lélekkel betöltött hívó közösség mézesheteiről ír ez a könyv.” Tehát, az első hívők, akik Isten Szentlelke által kaptak új életet és szerveződtek gyülekezetbe – mézesheteiről ír ez a könyv, melynek a zsidó vezetők ellenállása vetett véget. Igen, itt kezdik a zsidók üldözni a keresztyéneket.

Eszembe jutott, hogy a reformáció úgy terjedt el, hogy Luther a Rómabeliekhez írt levelet találta meg, és azt az ígét, hogy „az igaz ember pedig hitből él”. Valahogy ez lett a reformáció kiindulópontja, de erről talán nincsenek feljegyzések. Elgondoltam, hogy amikor Luther a lelakatolt Bibliáról leverte a lakatot ott, a kolostor mélyén, és elkezdte olvasni, milyen nagy élmény lehetett neki! Vajon hogyan értékelte azt, amit olvasott az első gyülekezetek életéről, szervezetéről, felépítéséről, életéről? Elképzelem, ahogy esetleg a barátainak, akik szintén a reformáció mellett voltak, azt mondta: gyerekek, hát nézzük meg a mai egyházi életet, és hasonlítsuk össze ezzel, amiről írt Lukács! Lehet, hogy elmondták maguk között: megnézhetjük azt, hogy miről írtak, meg megláthatjuk benne, hogy miről nem írtak! És akkor azt mondhatták: gyerekek, akkor, amiről nem ír ez a könyv, azt el kell hagyni!

Képzeljük el, lehet észrevették, hogy az első gyülekezetek tartottak-e keresztutat vagy körmenetet? Vagy nagyboldogasszony napját ünnepelték-e? Amikor meglátták, hogy nem ünnepelték, akkor felragyoghatott az arcuk, hogy inentől kezdve nekik se kell, és nem is szabad! Itt a mintapélda, hogy hogyan él a gyülekezet, hogyan él a hívó közösség. Ide kell visszamennünk! Azt mondták a reformátorok: ha „Sola Scriptura”, ha „egyedül a Szentírás”, akkor az nekünk hitünk és életünk zsinórmértéke. Nem vállalunk közösséget senkivel, aki mást csinál, aki máshogy él. Tiszteljük, szeretjük, persze, de lelki közösséget csak azokkal vállalhatunk – az első gyülekezetek így voltak –, akiknek szívük, lelkük egy volt. Akiknek a szívverése ott volt a Krisztusban, oda rejtetett el az életük a Krisztusba.

Lutherék felfedezték: van-e itt szó búcsúcéduláról – amit Tetzl János bőszen árult az akkori Németországban. Amikor meglátták, hogy szó sincs ilyenről

a Cselekedetek könyvében, azt mondták, hogy akkor nem kell csinálni. Így lett a reformáció, testvéreim, és így álltunk jó darabig, mi, magyar reformátusok is egy pár évszázadon keresztül, és néha, amikor Isten Szentlelke fújt és felébresztette az ő népét, akkor visszatértünk az igéhez megnézni, hogy milyen az eredeti.

Ugyanakkor azt is el kell mondani a Cselekedetek könyvéről, hogy reális képet fest a gyülekezetekről, a hívókról. Tehát, nem egy olyan képet rajzol meg, hogy minden rendben, hanem elmondja, hogy a gyülekezetben van képmutatás, vannak álmegettértek, van versengés, és van erkölcstelenség.

Számunkra ma ez egy nagy bátorítás: nincs teljesen hibátlan gyülekezet, hanem harcoló egyház van! Így mondták az eleink: „Ecclesia militans”, azaz harcoló egyház, amely harcol a testtel, a Sátánnal, meg a világgal. Vannak hívők, akik elbuknak és felemeltetnek. Vannak hívők, akik nem emeltetnek fel, mert kiderül, hogy nem voltak hívők, csak egy darabig úgy látszott. Csak egy darabig szimpatizáltak, de aztán mihelyt kisütött a nap, elszáradtak, mint a magvető példázatában az a kicsi mag, aminek nincs gyökere.

Az apostolok kora csodálatos kor volt. Beteljesült a János evangéliuma 15. fejezetének az igéje, amit Jézus mondott: „... én választottalak titeket, és én rendelvelek titeket, hogy ti elmenjeteek és gyümölcsöt teremjeteek.” Amikor azt olvasuk a Cselekedetek 4,33-ban, hogy „az apostolok nagy erővel tettek bizonytságot”, akkor Jézus Krisztusnak az ígérétei, szavai, elhívása teljesedik be rajtuk: nagy erővel tettek bizonytságot a feltámadotról.

Jézus nem hatalmat adott nekik elsősorban, hanem feladatot. Tehát az egyház nem kap hatalmat. Az az egyház, amelyik azt hirdeti, hogy hatalmat kapott, az nem egyház, bár lehet, hogy annak nevezi magát! Én is nevezhetem magam matematika professzornak, holott nem vagyok az. Mindenki mondhat bármit, főleg olyannak, aki nem ismer bennünket. Az egyház nem hatalmat kapott, mert Jézus azt mondja: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.” Hanem az egyház Jézust kapta meg, akinek van hatalma! Azzal a Jézussal jár, annak az evangéliumnak az erejével, amelyhez Isten hatalmat adott. Tehát, csak annyi hatalma van, amennyit az evangélium, Jézus Krisztus ad neki. Olyan korokban, amikor az egyház nem az evangéliumot hirdeti, elerőtlenedik, és nincs hatalma, nincs ereje. Úgy jár az egyház, mint Skéva fiai, akiket az ördög kinevetett: hát, ti, kik vagytok? Nem ismerlek titeket. Igen, testvérek, Jézus Krisztus szava beteljesedik, aki feladatot ad az apostoloknak: tegyeteek tanítvánnyá minden népeket! Menjeteek széles e világra! Éppen ezért, nem az apostolok cselekszenek itt, hanem a feltámadott és élő Úr. Az apostolok csak eszközök, akiket felhasznál az ő csodálatos munkájában az élő Isten.

Azt olvassuk tovább az igében, és ez egy nagyon fontos megállapítás, hogy az apostolok tudományában, a közösségben, a kenyér megtörésében voltak együtt, ez jellemezte őket. Amikor leírja a Cselekedetek könyve, hogy hogyan éltek az első gyülekezetek, az azért fontos számunkra, mert amit most az igében olvastam, hogy nagy erővel tettek bizonytságot, azt onnan kapták. Az az erő nemcsak úgy jött, amikor elindultak, hanem az valamiből táplálkozott. Ilyeneket olvasunk: szívük, lelkük egy volt; kitartóan részt vettek az apostoli tanításban, a

közösségben, a kenyér megtörésében, a könyörgésben – az úrvacsorában –, az imádságban; és mivel volt előzménye a prédikációjuknak, a feltámadott Krisztus hirdetésének, volt következménye is.

Nagy erővel tettek bizonyosságot, és kegyelem volt mindnyájukon. Az volt a következménye, hogy Isten elindított egy ébredést ezen keresztül. Volt hatása az igének: akik örömet vettek az ő beszédüket – ezt a beszédet lehetett örömmel venni, mert erővel szólalt meg –, megkeresztelkedtek és csatlakoztak hozzájuk. Ez is nagyon fontos, hogy így növekedett a hívőkkel a gyülekezet! Ez nem azt jelenti, hogy akkor mindenki csatlakozott, mert sokan nem csatlakoztak. Sokan azt hitték, hogy az apostolok megrészegedtek; beszélnek össze-vissza, és nem csatlakoztak. Valakik pedig azt mondták, hogy „igaz ez a beszéd és teljes elfogadásra méltó” azért, mert a Lélek az egyikben munkált, a másikban pedig nem.

Amikor azt olvassuk, hogy „nagy erővel tettek bizonyosságot”, akkor annak volt tehát egy előzménye, egy lelki oka, mert komolyan vették a közösséget, az összejövetelt. Felöltöztek, elmentek, rászánták az időt. Nem az órát nézték, hogy vajon az istentisztelet öt perccel tovább tart-e. Nem baj, ha tovább tart, vagy a prédikáció hosszabb! Igen, testvérek, rászánták az időt, és innen merítették ők erőt! Azért is volt nagy erő mindnyájukon, mert mindazt, amit elméletben tanultak, hallottak, megszívleltek, és ami megindította a lelküket, azt átültették a gyakorlatba. Erről úgy olvasunk, hogy szűkölködő nem volt közöttük. Illetve, ami fontosabb, senki semmit nem tudott, nem vallott magáénak. Ez még fontosabb, mert akinek volt, az nem mondta, hogy ez csak az enyém, hanem azt vallották, hogy minden az Úré!

Érdemes megszívlelni, mert ez nagy kérdés, hogy ha valamit tudunk az evangéliumból, a Szentírásból, azt mennyire tudjuk átültetni a gyakorlatba! Mennyire tudjuk bevinni a gyülekezeti, közösségi életünkbe, vagy pedig még a világi életünkbe is! A világ fiai sóvárogva várják az Isten fiainak megjelenését. Ne gondoljuk azt, hogy a világ fiai mindig megvetik, kidobják, megcsúfolják, kinevetik az Isten gyermekeit! Néha elismerik, néha várják, ami Isten gyermekén látszik: tisztaság, szeretet, készség, békesség, nyugalom. Nekik éppen az hiányzik, ezért várják Isten gyermekeit. Az a baj, hogyha Isten gyermeke nem tud mit adni, mert neki magának sincsen! Mit tudsz te odanyújtani?

Pál apostol azt mondta: testvérek, én csak azt tudom adni, amit én is úgy kaptam. Semmi mást! Amit magamtól adnék, azt higgyétek el, jobb, ha nem kapjátok! De, amit én is úgy kaptam, amit én is úgy vettem, azt tudom nektek nyújtani.

Érdemes elgondolkodni ezen, és úgy tekinteni mai életünkre, hogy az apostolok nagy erővel tettek bizonyosságot! Vajon igaz-e ez ma? Az apostoli korban ez volt a jellemző. Úgy írja az ige: az volt a döntő, hogy nagy erővel tettek bizonyosságot. Vajon mik a mai erővesztésünk okai? Igaz-e például a mai egyházra, hogy nagy erővel tesz bizonyosságot? Ha Lukács ma közöttünk lenne, most élne, egy sort sem tudta leírni, vagy legalábbis nem sokat írna róla! Egy anekdota szerint, amikor valamelyik pápa egy bíborossal sétálgatott a pápai kincstárban, a pápa megjegyezte a bíborosnak: látod, fiam, most már nem mondhatjuk azt,

hogy ezüstöm és aranyom nincs nékem! Mire megszólalt a bíboros: de azt sem mondhatjuk, hogy a Názáreti Jézus nevében, kelj fel és járj!

Az apostolok nagy erővel tettek bizonytságot, úgy, hogy elmondták, ezüstöm és aranyom nincs nékem, de ott volt az az erő, amivel bizonytságot tettek! Vajon nem ebben merült el ma az egyház: ezüstben és aranyban? Isten azt mondja: „enyém az ezüst és enyém az arany”. Ma dúskálhat mindenki, mert van ezüst, meg arany. Van ilyen pályázat, van olyan pályázat. Ilyen uniós pénz van, olyan uniós pénz van. Itt adnak, ott adnak; folynak a nagy összegek. Testvéreim, ezen ne álmétkodjatok, hanem azon gondolkodjatok el, velem együtt, vajon igaz-e az életünkben, hogy nagy erővel teszünk Jézus Krisztus feltámaszásáról bizonytságot!

És vajon miért a feltámaszást említik? Hát azért, mert ez az evangélium csúcsponjtja, itt a lényeg! Lukács azért említi meg, hogy az apostolok nagy erővel tettek bizonytságot Jézus feltámaszásáról, mert a szaduceusok, akik tagadták a feltámaszást, nagy számmal vették körül ezeket az apostolokat, meg a tanítványokat. Hogy az apostolok nagy erővel tettek bizonytságot Jézus feltámaszásáról, azt jelentette, hogy egy ellenséges közegben ők nem kerülték a kemény, sikamlós, kellemetlen témákat. Az apostolok nem úgy akartak prédikálni, hogy jó legyen mindenkinek, mindenki dicsérje őket, mert akkor az evangéliumnak nem lett volna ereje!

Az apostolok nem azért beszéltek direkt Jézus feltámaszásáról, mert a szaduceusok nem vallották a feltámaszást, hanem azért, mert tudták, hogy erről kell beszélniük. Nem baj, ha ők ezt nem vallják, és nem baj, ha ők ezt visszautasítják! Nem baj, ha a tanítványokat tömlöcbe vetik, mint ahogy majd történik is az elfogatás, odahurcolás, mert Jézusuk erre felkészítette őket, hogy ez fog történni! Ennek ellenére nagy erővel tettek bizonytságot! Ma olyan sok nehéz kérdés van a világban, az országban, halljuk a hírekben. Imádkozzatok velem együtt azért, hogy az egyház és a gyülekezetünk tudjon bizonytságot tenni! Hogy ne azt mondják, hogy mi lagymatagok vagyunk, mert azokra azt mondja Jézus: „ha nem vagy sem hideg, sem hév, akkor kivetlek téged az én számból”!

Nagyon is döntő, hogy azokban a kérdésekben a véleményünk elhangzik-e, merjük-e vállalni a véleményünket! Ma is igaz-e, hogy nagy erővel teszünk bizonytságot Jézus Krisztus feltámaszásáról? Olyan evangéliumot nem lehet hirdetni, ami mindenkinek tetszik: szaduceusnak és farizeusnak is; pogánynak és zsidónak, meg mindenkinek, a görög származásúaknak is! Nem. Az evangélium Istennek hatalma, minden hívőnek üdvösségére.

Volt idő, amikor Isten kegyelemből adott nagy ébredéseket. Az ébredések általában olyan időket követtek, amikor abszolút nem volt igaz, hogy nagy erővel tett bizonytságot az egyház. Amikor mindenki mély Csipkerózsika-álomba merült, akkor Isten felébresztett egy-két embert. Tudjátok mi volt a jellemzőjük? Az, hogy nagy erővel tett bizonytságot az a néhány felébredt ember. Két példát hadd mondjak! Amikor az ébredés elindult a mi falunkban, az ötvenes években, 1948-tól kezdve, a felébredtek közül sok férfi dolgozott a Közútnál, akár itt Budapesten is, meg mindenfelé az országban. És miközben lapátol-

tak, nagy erővel tettek bizonyosságot Jézus feltámadásáról. Így kezdődött az ébredés.

Ismerek egy falut, ahol sok áldott konferenciát tartottak, és ott nagyon nagy ébredés lett. Ezt különösen hadd említsem meg! Szintén az ötvenes években, vagy még hamarabb kezdődött úgy, hogy elment a faluba meglátogatni valakit egy törékeny, szívbeteg nyíregyházi asszony, akit a férje nem is akart elengedni, mert féltette. De az asszony csak mondta, hogy neki mennie kell! A testvérek így bíztatták: igen, el tetszik menni, és ott ki tetszik bontani Jézus zászlaját! Elment ez a törékeny asszony, és elindult az ébredés. Miért? Azért, mert nagy erővel tett bizonyosságot Jézus feltámadásáról, és nagy kegyelem volt mindnyájukon. Dicsérhették és áldhatták az Urat, hogy amaz erőnek nagy volta az Úré. Nem az asszonyé, nem a közutas munkásé, nem a világhírű evangelizátoré, hanem Istené, aki adja az ígét, ha akarja, megáldja, és a Lélek által élővé és hatóvá teszi.

„Nagy erővel tettek bizonyosságot.” Igen, testvéreim, ezért kell ma is könyörögnünk, imádkoznunk, hogy ne felejtsük el a mi programunkat! Ne felejtsük el azt, amire hívattunk, amivel Jézus megbízott, hogy mi nagy erővel tegyünk bizonyosságot! Persze, ez nem azt jelenti, hogy valakit lehengerlően megtámadjunk! Emlékszem, az ébredés idején valaki azt mondta egy testvérről, aki nagyon szeretett mindenkinek úgymond neki menni: figyelj ide, te, míg egyet megmentesz, ötöt letaposol! Tehát nem erről van szó, hogy nagy erővel így tegyünk bizonyosságot, mert ebben inkább már a mi testi erőnk, meg indulatunk van. A tanítványok úgy tettek nagy erővel bizonyosságot, hogy kegyelem volt mindnyájukon, az Úrtól jövő; Istentől elkészített, az a bizonyos alkalmas idő, vagy lehet, hogy alkalmatlan, de akkor ne hallgass, hanem szólj!

Ezért énekeltük az éneket: „Ébredj, bizonyoságtévő lélek! A várfalakra örök álljanak, Kik bátran szólnak, s harcra készek, Ha éj borul le, vagy ha kél a nap!” Adja az Úr, hogy ott légy ezek között, velem együtt, testvérem, akikről igaz, hogy nagy erővel tettek bizonyosságot! És bárcsak igaz lenne a református egyházunkra – ez lenne a szívem vágya –, hogy el lehessen mondani: nagy erővel tesznek bizonyosságot!

Ámen.

Imádkozzunk!

Uram, csak te adhatod az ébredést, a Lélek fuvallatát, amely életre kelt holtakat. Ó, hadd kérjünk téged, hogy ilyen dicső időket hozz el, amikor nem másval foglalkozik a te néped, hanem az evangélium üzenetével, hirdetésével, és amikor a gyakorlatban megéljük azt, amit elméletben nagyon jól tudunk! Köszönjük, hogy akkor a hívők sokaságának szíve, lelke egy volt. Bocsásd meg, ha közöttünk vannak széthúzások, meg nem értések, kritikák, lenézések! „Nevelj minket egyességre, Mint Atyáddal egy te vagy, Míg egyé lesz benned végre Minden szív az ég alatt”, hogy a világ meglássa végre, „Hogy tanítványid vagyunk!” Hadd könyörögjünk hozzád, Urunk, hogy erre buzdíts minket! Tőled kérjük a Lélek naponkénti ajándékát, erejét és az elkészített lehetőségeket a bizonyoságtételre.

Könyörgünk hozzád most is a kórházban lévőkért, különösen egyik fiatal, beteg testvérünkért. Hadd imádkozzunk most, hadd könyörögjünk hozzád, rímánkodjunk a te trónod előtt, mint ahogy sokan teszik a gyülekezetben! Kérünk téged, hogy te adj neki gyógyulást, épülést, javulást! Kérünk szeretteiért. Hadd kérjünk, Urunk, a megfeszített munkát végző orvosokért, ápolókért, mindazokért, akik a járványhelyzet miatt dolgoznak többet odaadóbban, odaszántabban, és ha fásultan teszik ezt, kérünk, te újítsd meg őket is!

Imádkozunk hozzád, Urunk, az egész teremtett világért. Szabj határt, vess véget a járványnak, add a végét látnunk, Urunk! Vond vissza a te seregedet, ahogy visszavontad az Ószövetségben a sáskát, a szöcskét! Köszönjük neked, hogy bár letaroltak mindent, de mégis kegyelmes voltál büntetésedben is. Add, hogy sokan hozzád kiáltsanak ebben a helyzetben, és segítségül tudjanak hívni téged, az egyedül igaz Istent!

Ámen.

397. ének

1. Ó, Sion, ébredj, töltsd be küldetésed, Mondd a világnak: hajnalod közel!
Mert nem hagy az, ki népeket teremtett, Senkit sem éjben, bűnben veszni el.
Légy örömmondó békekövet, Hirdesd: a Szabadító elközelgetett!
2. Lásd: millióknak lelke megkötözve, Rabláncként hordoz sötét bűnöket;
Nincs kitől hallja: Megváltónk keresztje Mily gazdag élet kútja lett neked.
Légy örömmondó békekövet, Hirdesd: a szabadító elközelgetett!
3. Mondd minden népnek: elveszett juháért Mit tett a Pásztor - csuda szerelem -
Földig hajolt a kárhozott világért S meghalt alant, hogy élhess odafenn.
Légy örömmondó békekövet, Hirdesd: a Szabadító elközelgetett!
4. Küldj fiaidból, akik nemhiába Élvezik kincsed: Hirdessék szavad;
Önts lelked értük győzelmes imába: Mindent, mit adtál, Krisztus visszaad.
Légy örömmondó békekövet, Hirdesd: a Szabadító elközelgetett!
5. Ő visszajön, Sion, előbb, mint véled, Felfedi titkát minden szív előtt.
Egy lélekért se érjen vádjá téged, Hogy temiattad nem látta meg Őt.
Légy örömmondó békekövet, Hirdesd: a Szabadító elközelgetett!